

ROBIN HOBB

Assasinul
Regal

A doua parte din trilogia FARSEER

NAUTILUS
fantasy

ROBIN HOBB

Assasinul
Regal

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

CUPRINS

Prolog

Vis și deșteptare..... 7

1 Siltbay.....	25
2 Întoarcerea acasă.....	42
3 Legături reînnoite.....	58
4 Încurcături.....	83
5 Sacrificiul.....	109
6 Neoamenii.....	136
7 Întâlniri.....	146
8 Când se trezește regina.....	169
9 Apărători și prieteni.....	188
10 De florile mărilor.....	208
11 Lupi singuratici.....	227
12 Îndatoriri.....	248
13 La vânătoare.....	272
14 Festivalul Iernii.....	292
15 Taine.....	316
16 Corăbiile lui Verity.....	336
17 Clipe de răgaz.....	367
18 Străbunii.....	384
19 Mesaje.....	407
20 Nenorociri.....	428

Respectivul nostru este un serviciu gratuit și sigur

21 Zile negre.....	458
22 Burrich.....	479
23 Amenințări	501
24 Neat Bay.....	518
25 Buckkeep	547
26 Meșteșugul	568
27 Conspirația	594
28 Trădare și trădători.....	619
29 Evadați și prizonieri.....	641
30 Temnița	663
31 Tortura	684
32 Execuția	701
33 Zilele lupului	712

<i>Epilog</i>	718
---------------------	-----

25	1 Sibyl
26	2 Importanța a cărei
28	3 Leștari reînnoie
28	4 Anacardium
109	5 Sacrificiu
136	6 Neomergii
140	7 Ialaini
169	8 Când se prezintă rețina
188	9 Apăsarea și puzgăria
208	10 La țigăre marșuri
227	11 Lini singuratici
248	12 Industria
272	13 La cântăreț
292	14 Festivalul Ierusalim
316	15 Taina
336	16 Corăbiile lui Vetric
367	17 Clipe de răgaz
384	18 Scribanii
407	19 Mesaje
428	20 Nenocinii

SILTBAY¹

A fi viitor rege sau regină înseamnă a încăleca hotărât bariera dintre responsabilitate și autoritate. Se spune că poziția a fost creată pentru a satisface dorința de putere a unui moștenitor, învățându-l, în același timp, cum să și-o exercite. Copilul cel mai mare al familiei regale își asumă această poziție la vârsta de șaisprezece ani. Începând din ziua respectivă, viitorul rege sau viitoarea regină preia o mare parte a responsabilității de a conduce cele Șase Ducate. În general, preia acele îndatoriri de care monarhul se ocupă cel mai puțin, iar acestea s-au deosebit mult de la o domnie la alta.

Sub domnia lui Shrewd, prințul Chivalry a fost primul viitor rege. Suveranul i-a cedat lui toate problemele care țineau de granițe și frontiere: războaiele, negocierile și diplomația, neplăcerile călătoriilor prelungite și condițiile mizere de care ai parte când pleci în campanie. Când Chivalry a renunțat la tron și prințul Verity i-a luat locul, cel din urmă a moștenit toate incertitudinile războiului cu Străinii și tulburările civile stârnite de situația creată între ducatele interioare și cele de coastă. Toate aceste însărcinări deveneau și mai dificile, pentru că hotărârile prințului puteau fi oricând anulate de rege.

¹ Golful aluviunilor (n. tr.).

Prințul se găsea deseori în situația de a face față unei probleme nu de el create, având la dispoziție soluții pe care el nu le-ar fi ales.

Și mai ingrată era situația viitoarei regine, Kettricken. Din cauza obiceiurilor ei munteneste, lumea o considera străină la Curtea celor Șase Ducate. În vremuri de pace, poate că ar fi fost privită cu mai multă îngăduință. Dar Curtea de la Buckkeep clocotea de agitația care cuprindea toate ducatele. Corăbiile Roșii din Insulele Străine ne hărțuiau țărmul mai înverșunat decât în generațiile trecute, distrugând mult mai mult decât furau. Prima iarnă a lui Kettricken ca viitoare regină a fost și prima iarnă când am avut parte de raiduri. Amenințarea lor permanentă și tortura nesfârșită a neoamenilor aflați printre noi clătinau cele Șase Ducate din temelii. Oamenii își pierdeau încrederea în rege, iar Kettricken era în situația de neînviat de a fi o viitoare regină străină și neadmirată.

Tulburările populației dezbinau Curtea, întrucât ducatele interioare dădeau glas nemulțumirii lor de a plăti taxe ca să apere un țărm de care ele nu profitau. Ducatele de coastă strigau după nave de război și ostași și după o cale eficientă de a-i învinge pe pirații care loveau când erau mai puțin pregătite. Prințul Regal, crescut în teritoriu, căuta să pună mâna pe putere, curtând ducatele interioare cu daruri și atenții sociale. Verity, convins că darul Meșteșugului nu mai era suficient pentru a-i ține la distanță pe pirați, se concentra pe construirea navelor de război pentru apărarea ducatelor de coastă și-i acorda puțin timp proaspetei sale regine. Deasupra tuturor, regele Shrewd își întindea brațele ca un păianjen uriaș, străduindu-se să păstreze puterea pentru el și fiii lui, să mențină un echilibru și cele Șase Ducate intacte.

M-a trezit o mână care mă atingea pe frunte. Mormăind supărat, m-am ferit de mângâiere. Păturile se învâlmășiseră în jurul meu. Le-am dat la o parte și m-am ridicat în capul oaselor, ca să văd cine îndrăznește să mă tulbure. Bufonul regelui Shrewd se cocoțase neliniștit pe scaunul de lângă pat. M-am uitat la el furios, iar el se trase într-o parte. Mă cuprinse stânjeneala.

Bufonul ar fi trebuit să se afle la Buckkeep, lângă rege, o groază de zile și kilometri distanță de mine. Din câte știam eu, nu pleca

Niciodată de lângă suveran mai mult de câteva ore sau pe timpul nopții, când se odihnea. Faptul că era aici nu prevestea nimic bun. Bufonul îmi era prieten, în măsura în care îi permitea ciudătenia lui să se împrietenească cu cineva. Dar vizitele lui aveau întotdeauna un scop, iar scopurile lor rareori erau banale sau plăcute. Arăta la fel de plictisit cum îl știam. Purta o combinație neobișnuită de haine verzi și roșii și un sceptru cu cap de șobolan. Straietele vesele contrastau prea puternic cu pielea lui palidă. Îl făceau să semene cu o lumânare transparentă împodobită cu ilice. Hainele păreau să aibă mai multă substanță decât el. Pletele lui fine și blonde pluteau pe sub bonetă ca părul unui înecat pe mare, în vreme ce flăcările din cămin îi dansau în priviri. M-am frecat la ochii somnoroși și mi-am dat la o parte părul de pe față. Era ud; transpirasem în somn.

– Salutare, am îngăimat. Nu mă așteptam să te văd aici.

Îmi simțeam gura uscată și limba grea și aveam un gust amar. Eram bolnav, mi-am amintit. Amănuntele îmi reveneau în minte ca prin ceață.

– Dar unde altundeva? Îmi aruncă o privire jalnică. Cu cât dormei mai mult, cu atât păreai mai neodihnit. Întinde-te, stăpâne. Lasă-mă să te ajut să te simți confortabil.

Vru să-mi aranjeze repede pernele, dar i-am făcut semn să renunțe. Ceva nu era în regulă. Niciodată nu-mi vorbise atât de frumos. Eram noi prieteni, dar cuvintele bufonului erau întotdeauna pline de miez și amare ca fructele coapte numai pe jumătate. Dacă bunătatea lui de acum era o manifestare a milei, nu aveam nevoie de ea.

M-am uitat în jos, la cămașa mea de noapte brodată, la acoperiturile scumpe. Ceva nu era în regulă cu ele. Eram prea obosit și slăbit ca să-mi dau seama ce anume.

– Ce cauți aici? l-am întrebat.

Bufonul trase aer în piept și oftă.

– Te îngrijesc. Te păzesc când dormi. Știu că ți se pare o prostie, dar eu sunt Bufonul. Așadar, știi că fac prostii. Totuși, mă întrebi același lucru de câte ori te trezești. Dă-mi voie să vin cu o

în fața mea ca un petic de case și drumuri. Ceața se furișa prin scobituri și se lăsa deasă peste golf. Se schimbă vremea, mi-am zis. Se mișca ceva în aer și mă înfiora, uscându-mi transpirația pe piele și făcându-mă să tremur. În ciuda nopții negre ca smoala și a cetii, vedeam totul perfect, fără dificultate. E Meșteșugul, mi-am zis, apoi m-am îndoit. Eu nu stăpâneam Meșteșugul, nici ca să prevăd viitorul, nici ca să mă fac util.

Dar, sub ochii mei, două corăbii sparseră ceața și intrară în portul adormit. Am uitat ce puteam face și ce nu. Erau zvelte și lunecoase corăbiile acelea și, cu toate că luceau negre în lumina lunii, știam că au carena roșie. Pirații Corăbiilor Roșii din Insulele Străine. Navele despicau valurile mici ca niște cuțite, croindu-și drum prin ceață, spintecând apele ocrotitoare ale portului ca lama subțire care taie burta porcului. Vâslele se mișcau în liniște, la unison, în suporturile căptușite cu zdrențe. Avansau de-a lungul docurilor îndrăznețe ca negustorii cinstiți care vin să facă vânzare. Un marinar sări sprinten de pe prima corabie, cărând o parâma pe care voia s-o fixeze de un pilon. Un vâslaș o ținu la distanță de doc până când parâma de legare de la pupa fu și ea aruncată și legată. Totul cu foarte mult calm, cu multă ostentație. A doua corabie procedă la fel. Temutele Corăbii Roșii ajunseseră în oraș, îndrăznețe ca pescărușii, și ancorară la docurile victimelor.

Nicio santinelă nu strigă. Niciun paznic nu suflă în corn, nimeni nu aruncă torța pe grămada de crengi de pin care așteptau să fie aprinse ca foc de semnalizare. M-am uitat după santinele și paznici și i-am găsit imediat. Zăceau în post, cu capul pe piept. Hainele de lână bună, lucrate în casă, li se făcuseră, din gri, roșii de sângele care le curgea din gâtlejurile tăiate. Ucigașii veniseră în liniște, pe uscat, siguri de fiecare post de pază, ca să-i omoare. Nimeni nu va avertiza orașul adormit.

Nu fuseseră chiar atât de multe santinele. Orașelul nu însemna prea mult, de-abia era un punct pe hartă. Localnicii socotiseră că puținătatea bunurilor lor îi va apăra de asemenea raiduri. Adevărat, aveau lână de calitate și torceau fire bune. Pescuiau și afumau somonul care venea în amonte pe râul lor, iar din merele mici, dar

dulci făceau un vin grozav. La apus, se întindea o plajă frumoasă cu scoici. Acestea erau bogățiile din Siltbay și, fără să fie grozave, tot le ajungeau locuitorilor de acolo, care prețuiau viața. Sigur că nu merita să vii după ele cu torța și cu sabia, ca să le furi. Niciun om cu mintea întregă nu s-ar gândi că pirații își iroresc vremea furând un butoi cu vin de mere sau un grătar de somon afumat.

Dar acestea erau Corăbiile Roșii, care nu veniseră să prade bogății sau comori. Nu căutau cele mai bune vite de prăsilă, nici femei pe care să și le facă neveste, nici băieței din care să facă sclavi la galere. Oile grele de lână aveau să fie mutilate și ucise, somonul prăjit, călcat în picioare, iar depozitele de lână și vin vor cădea pradă flăcărilor. Vor lua ostatici, da, dar numai ca să-i vrăjească. Vraja îi va lăsa neoameni, fără simțăminte, doar cu o umbră de judecată. Pirații nu-i vor ține, ci îi vor abandona acolo, ca să-i tortureze până la istovire pe cei care i-au iubit și i-au numit rude. Goliți de orice sensibilitate umană, neoamenii își vor scormoni ținutul de baștină necruțatori precum jderii. Propriile noastre rude puse de Străini să ne atace, neoamenii aceștia erau cea mai crudă armă a lor. Știam deja asta, chiar în timp ce priveam. Văzusem urmarea altor raiduri.

Am zărit valul morții ridicându-se pentru a inunda orașelul. Pirații săriră de pe corabie pe docuri și năvăliră în localitate. Se furișară în liniște pe străzi, în grupuri de câte doi-trei, aducătoare de moarte ca otrava risipindu-se în vin. Câțiva, puțini la număr, se opriră să cerceteze celelalte vase legate la docuri. Majoritatea erau bărci de pescuit deschise, dar se aflau acolo și două corăbii și o navă comercială. Echipajele își găsiră moartea cât ai clipi. Se zbătură jalnic, ca orăntăniile care dau din aripi și cârâie când intră nevăstuica în coteț. Strigară după mine cu glasuri înecate în sânge. Ceața deasă le înghiți lacomă țipetele. Făcea din moartea unui marinar un simplu țipăt de pasăre de mare. Apoi pirații dădură foc vaselor fără să dea doi bani pe bunurile de pe ele. Ei nu prădau. Poate furau bani, dacă erau ușor de luat, sau câte-un colier de la gâtul femeii violate și ucise, rareori altceva.

Nu puteam decât să-i privesc. Am tușit din greu, apoi am reușit să vorbesc:

– Măcar dacă i-aș înțelege, i-am spus bufonului. Măcar dacă aș ști ce urmăresc. Nu pricep rostul Corăbiilor Roșii. Cum să purtăm război cu aceia care se luptă dintr-un motiv pe care nu vor să-l dezvăluie? Dacă i-aș înțelege...

Bufonul își țuguie buzele și căzu pe gânduri.

– Sunt părtași la nebunia celui care îi conduce. Nu-i poți înțelege decât dacă ești și tu nebun ca ei. Eu nu vreau să-i înțeleg. Chiar dacă-i înțelegi, nu-i oprești.

– Nu.

Refuzam să privesc orașul. Văzusem coșmarul de prea multe ori. Dar numai un om lipsit de inimă i-ar fi putut întoarce spatele ca unui spectacol cu marionete. Măcar atât să fac pentru supușii mei: să-i văd cum mor. Atât puteam face, atât, și nimic mai mult. Eram bolnav și invalid, un bătrân la mare distanță de ei. La ce să se aștepte de la mine? Așa că i-am privit.

Am privit mica localitate trezită din somnul dulce de mâna care strânge de gât sălbatică oameni sau animale, de cuțitul amenințător ridicat deasupra unui leagăn, de țipătul brusc al unui copil târât din pat. Luminile începură să pâlpeie și să lumineze orașelul: unele erau lumânări aprinse la auzul vecinului care țipa; altele erau torțe sau case incendiate. Deși Corăbiile Roșii terorizau cele Șase Ducate de peste un an, pentru acești oameni de-abia acum deveneau realitate. Se crezuseră pregătiți. Auziseră poveștile de groază și decisuseră că ei nu vor permite să pățească așa ceva niciodată. Totuși, casele ardeau și țipetele se ridicau la cer ca purtate de fum.

– Vorbește, bufonule, am ordonat răgușit. Amintește-ți pentru mine ce se va întâmpla. Ce se spune despre Siltbay? Un raid în Siltbay, pe timp de iarnă.

Bufonul trase puternic aer în piept și se scutură din tot trupul.

– Nu e ușor, nu e limpede, ezită el. Toate sunt nestatornice, toate sunt în schimbare. Prea multe se întâmplă una după alta, Maiestate. Viitorul se răspândește în toate direcțiile acolo.

Respe - Spune orice vezi, am poruncit.

- Lumea a compus un cântec despre acest oraș, remarcă bufonul cu glas dogit.

Își ținea în continuare mâna pe umărul meu; degetele lungi și puternice mă strângeau prin cămașa de noapte. Un fior ne scutură pe amândoi și l-am simțit cum se străduiește să rămână lângă mine.

- Când răsună prin taverne, iar la refren oamenii bat ritmul cu urciorul de bere pe masă, parcă dracu' nu mai e atât de negru. Ți-i și închipui pe localnici rezistând vitejește, preferând să moară luptând decât să se predea. Nimeni, nici măcar unul, nu a fost luat ostatic și făcut neom. Niciunul.

Făcu o pauză. O notă isterică se îmbină cu tonul ușuratic pe care și-l imprimă vocii:

- Sigur, când bei și cânti, sângele nu se vede. Nici nu simți miros de carne arsă. Nici nu auzi țipete. Dar e de înțeles. Ați încercat vreodată să găsiți o rimă pentru „copil făcut bucăți“? Cineva a încercat cu „părăsit de părinți“, dar versul nu prea se potrivea.

Nu e nimic de râs în ironia lui. Glumele sale amare nu ne apără nici pe mine, nici pe el. Tace încă o dată, prizonierul meu condamnat să-și împartă cunoștințele dureroase cu mine.

Sunt un martor tăcut. Niciun vers nu pomeneste de părintele care vâra cocoloașe de otravă în gura copilului ca să nu cadă în mâinile piraților. Nimeni nu putea cânta despre copiii care țipă de durere, chinuți de otrava iute, arzătoare, sau despre femeile violate în timp ce zăceau cu un picior în groapă. Nicio poezie, niciun cântec nu se putea îngreuna cu povara de a vorbi despre arcașii ale căror săgeți ucideau rudele capturate înainte de a fi târâte de pirați. M-am uitat într-o casă cuprinsă de flăcări. Printre vâpăi, am văzut cum un copil de zece ani își oferea gâtul mamei care ținea cuțitul pregătit. Băiatul ținea în brațe trupul surorii sale în scutece, sugrumată deja, pentru că veniseră Corăbiile Roșii, și niciun frate iubitor n-ar lăsa-o pradă piraților feroși sau focului necruțător. Am văzut ochii mamei când a luat trupurile copiilor și a pășit în limbile de foc. Mai bine să nu-ți amintești asemenea

Respect lucruri. Dar nu am fost scutit de aflarea lor. Era datoria mea să le cunosc și să-mi aduc aminte de ele.

Nu toți au murit. Unii au fugit pe câmpiile și în pădurile vecine. Un tânăr a luat patru copii sub docuri cu el, agățându-se de pilonii plini de moluște în apa rece, până la plecarea piraiților. Alții au încercat să scape și au fost omorâți în timp ce fugeau. O femeie în cămașă de noapte se furișă din casă. Flăcările urcau deja pe o parte a clădirii. Ducea un copil în brațe. Altul se ținea de poala ei și alerga după ea. Chiar pe întuneric, părul îi lucea în lumina din colibe aprinse. Se uită în jur plină de teamă, dar lama lungă pe care o ținea în mâna liberă stătea pregătită. I-am întrezărit gura mică, strânsă a îndârjire, ochii mijiți, săgetători. Apoi, doar o clipă, i-am văzut și profilul mândru zugrăvit în lumina văpăilor. „Molly!“ am strigat, cu respirația tăiată. Am întins spre ea mâna cu unghii lungi. Ea ridică o trapă și-i vârî pe copii într-o pivniță pentru rădăcinoase, sub casa cuprinsă de văpăi. Apoi intră și ea și coborî trapa la loc. Era în siguranță?

Nu. Pirații apărură de după colț. Unul avea un topor. Mergeau încet, clătinându-se și hohotind. Dinții și albul ochiului le străluceau mai puternic din cauza funinginii cu care erau mânjiți pe față. Una era femeie. Foarte frumoasă, râdea în timp ce mergea. Neînfricată. Își purta părul împletit cu fir de argint. Flăcările sclipeau roșii în el. Pirații avansară spre trapa pivniței. Cel cu toporul ridică arma și-o arcui larg. Fierul mușcă din lemn. Am auzit țipătul îngrozit al unui copil. „Molly!“ am strigat. Am coborât stângaci din pat, dar n-am avut putere să stau în picioare. M-am târât spre ea.

Trapa cedă și pirații râseră. Unul muri cu răsul pe buze când Molly apăru sărind printre rămășițele trapei și-i înfipse cuțitul în gât. Dar femeia frumoasă cu argint sclipitor în păr avea sabie. Și când Molly se luptă să-și scoată cuțitul din gâtul mortului, lama lovi o dată, de două ori, de trei ori.

În momentul acela, din casă răsună o pocnitură ascuțită. Clădirea se clătină și căzu într-un torent de scânteii și o explozie de văpăi flămânde. O perdea de foc se ridică între mine și pivniță. Nu mai

vedeam nimic prin infernul acela. Căzuse oare casa peste trapa pivniței și peste pirații care-o atacau? Nu-mi dădeam seama. Am sărit în față, întinzându-mă după Molly.

Dar, în clipa aceea, totul dispăru. Nici urmă de casa cuprinsă de flăcări, de oraș prădat, de port jefuit, de Corăbii Roșii. Eram doar eu, ghemuit lângă șemineu. Dusesem mâna în foc și prinsesem un cărbune cu degetele. Bufonul țipă și-mi apucă încheietura, ca să-mi tragă mâna din jărat. L-am dat la o parte scuturându-mă, apoi m-am uitat pasiv la degetele bășicate.

– Regele meu, spuse bufonul necăjit.

Îngenunche lângă mine și mută cu grijă castronul cu supă lângă genunchiul meu. Muie un șervețel în vinul pe care mi-l turnase ca să-l beau cu mâncarea și-l răsuci în jurul degetelor mele. Nu l-am oprit. Nu simțeam durerea pielii arse, mai tare mă ardea rana din suflet. Se uită fix în ochii mei. Nici măcar nu-l vedeam. Părea o creatură ireală, iar flăcările tot mai slabe îi jucau în ochii fără culoare. O umbră ca toate umbrele care veneau să mă tortureze.

Degetele arse începură să-mi pulseze brusc. Le-am prins cu mâna cealaltă. Ce făcusem, ce făcusem? Meșteșugul năvălise asupra mea ca o boală, apoi se retrăsese, lăsându-mă pustiu, ca un pahar gol. Sfârșeala mă copleși, durerea năvăli asupra mea ca un armăsar. M-am străduit să rețin cele văzute.

– Cine era femeia aceea? E importantă?

– Ah. Bufonul părea și mai obosit, dar se străduia să-și revină. O femeie din Siltbody? Se opri, ca și cum făcea eforturi să-și amintească. Nu. Nu știu nimic despre ea. E un talmeș-balmeș totul, regele meu. Foarte greu de știut.

– Molly nu are copii, i-am spus. Imposibil să fi fost ea.

– Molly?

– O cheamă Molly? am întrebat. Inima porni să-mi bată nebunește. Mă copleși furia. De ce mă chinuiești așa?

– Stăpâne, nu cunosc nicio Molly. Hai. Hai înapoi în pat, iar eu o să-ți aduc ceva de mâncare.

Mă ajută să mă ridic. I-am îngăduit atingerea. Îmi revenea vocea. Pluteam, privirea mi se concentra, apoi se înceteșă din nou.

Într-o clipă i-am simțit mâna pe mâna mea, apoi mi s-a părut că visam camera și oamenii care discutau acolo. Am reușit să vorbesc.

- Trebuie să știi dacă era Molly. Trebuie să știi dacă e pe moarte. Bufonule, trebuie să știi.

Bufonul oftă din străfunduri.

- Nu e un lucru pe care să-l poruncesc, regele meu. Știi asta. Ca viziunile tale, și ale mele mă conduc pe mine, nu invers. Nu pot smulge un fir din tapiserie, ci trebuie să mă uit la ce se concentrează ochii mei. Viitorul, regele meu, e ca un curent într-un canal. Nu-ți pot spune unde se va scurge o picătură de apă, dar îți pot spune unde e curentul mai puternic.

- O femeie din Siltbay, am insistat. O parte din mine îl compătimea pe bietul meu bufon, dar cealaltă nu se dădea bătută. N-aș fi văzut-o atât de clar dacă nu ar fi importantă. Fă o încercare. Cine era?

- E importantă?

- Da, sunt sigur. O, da.

Bufonul se așază pe podea cu picioarele încrucișate. Își duse degetele lungi la tâmpile, ca și cum încerca să deschidă o ușă.

- Nu știu. Nu înțeleg... Totul e o învâlmășeală, o răscruce. Cărările sunt bătucite, mirosurile sunt anapoda...

Îndreptă ochii spre mine. Mă ridicasem cumva, dar el stătea pe jos la picioarele mele și mă privea. Ochii îngălbeniți îi ieșeau din orbite pe fața ca o coajă de ou. Se relaxă, zâmbi prostește. Își aminti de sceptrul cu cap de șobolan, își apropie nasul de el.

- O știi pe una, Molly, Șobolănică? Nu? Așa mi-am zis și eu. Poate că ar trebui să întreb pe cineva mai informat. Poate viermii.

Îl apucă un chicotit prostesc. Inutilă creatură. Prezicător misterios și neghiob. Ei bine, așa era, n-aveai ce-i face. Am plecat de lângă el și m-am îndreptat încet spre pat. M-am așezat pe marginea lui.

M-am pomenit că tremur ca apucat de friguri. O criză, mi-am zis. Trebuie să mă calmez, altfel voi suferi o criză. Voiam să vadă bufonul cum mă zbat și mi se taie respirația? Nu-mi păsa. Nimic nu conta, în afară de a afla dacă ființa aceea a fost Molly a mea, iar dacă a fost, murise? Trebuia să aflu. Trebuia să aflu dacă a

murit, iar dacă a murit, în ce fel. Nimic nu mi s-a părut vreodată mai important.

Bufonul se ghemui pe covoraș ca o broască palidă. Își umezi buzele și-mi zâmbi. Durerea smulge uneori zâmbete celui suferind.

- E un cântec foarte vesel cel care se cântă despre Siltbay, remarcă el. Un cântec triumfător. Au câștigat localnicii, știi. Nu și-au câștigat viața, ci o moarte curată. Oricum, și-au câștigat moartea. Moartea, în loc să ajungă neoameni. Asta măcar înseamnă ceva. Ceva despre care să cânti și cu care să rezisti în zilele astea. Așa e în cele Șase Ducate acum. Îi omorâm pe-ai noștri ca să n-o facă pirații și pe urmă cântăm cântece victorioase. Uimitor cu ce se alină oamenii când nu mai au la ce spera.

Îmi revenea văzul. Dintr-odată, mi-am dat seama că visam.

- Nici măcar nu sunt aici, am zis cu glas moale. Visez. Visez că sunt regele Shrewd.

Bufonul ridică mâna străvezie în lumina flăcărilor și-și studie oasele vizibile prin pielea subțire.

- Dacă așa spui tu, stăpânul meu, așa trebuie să fie. Atunci și eu visez că tu ești regele Shrewd. Oare dacă te pișc, mă trezesc și eu?

M-am uitat la mâinile mele. Erau îmbătrânite și pline de cicatrice. Am strâns pumnii, am urmărit venele și tendoanele cum se umflă sub pielea albă ca hârtia, mi-am pipăit încheieturile umflate, moi. Sunt bătrân acum, mi-am zis. Asta înseamnă să fii bătrân. Nu bolnav, din boală îți revii. Bătrân. Când fiecare zi e tot mai grea, fiecare lună o povară mai apăsătoare pentru corp. Totul se duce de râpă. Am crezut, pentru scurtă vreme, că am cincisprezece ani. De undeva se furișă miros de carne și de păr ars. Nu, tocană groasă de vită. Nu, tămâia vindecătoare a lui Jonqui. Amestecul de mirosuri îmi făcu greață. Nu mai știam cine sunt, ce era important. M-am agățat de gânduri strâmbe, încercând să le îndrept. Zadarnic.

- Nu știi, am șoptit. Nu înțeleg nimic.

- Aha, spuse bufonul. E așa cum ți-am zis. Nu înțelegi un lucru decât atunci când devii acel lucru.

- Asta înseamnă să fii regele Shrewd, așadar? am întrebat.